

САДРЖАЈ

Увод	5
------------	---

ПРВИ ДЕО

Човек као отргнуће
и човек као припадност
(од просветитељства до романтизма)

I. ПРОСВЕТИТЕЉСТВО И ХУМАНОСТ КАО ОТРГНУЋЕ ОД НАТУРАЛИЗАЦИЈЕ	11
1. Денатурализација и рађање идеје хумано- сти	11
2. Рађање идеје хуманости и натурализација	26
3. Просветитељство и денатурализација која је сама себи циљ	41
II. РОМАНТИЗАМ И ХУМАНОСТ КАО ПРИ- ПАДНОСТ НАТУРАЛИЗАЦИЈИ	48
1. Апстрактни хуманизам	55
2. Натурализација као порекло човека	100
3. Духовна осећајност	117
4. Натурализација као отварање	151

ДРУГИ ДЕО

Човек као отргнуће
и као припадност свету

III. ТОКВИЛ: ПОВЛАЧЕЊЕ КАО СКРОВИШТЕ И КАО ОТВАРАЊЕ	163
1. Парадокс модерног менталитета	165

2. Људска коегзистенција као генератор једне посебне хуманости	173
3. Духовна осећајност	184
4. Отргнуће као дехуманизација	193
а) Изједначавање и атомизација	196
б) Атомизација и рађање друштвене моћи	197
в) Социјализација и дехуманизација	200
г) Дехуманизација као свођење човека на живот	208
5. Религија као очување „човекове величине“	213
6. Отргнуће као ослобађање	215
IV. ФЕНОМЕНОЛОГИЈА	225
1. Феноменологија и човек као отргнуће: Хусерл и надовезивање на просветитељство	227
2. Феноменологија и човек као припадност: Хајдегер и повратак романтизму	232
3. Хана Арендт: отргнуће као сврставање у један свет	275
а) Критика субјективизма	277
б) Отргнуће као конституент људског	289
в) Отргнуће од натурализације и припадност свету	295